

2011. november 19-én Dunaszerdahely városában összegyűltek a környék keresztény fiataljai, hogy részt vegyenek a Keresztény Ifjúsági Találkozón, ahol mindenki remekül szokta érezni magát. Én is

Dunaszerdahelyi ifinap

köztük voltam, így hitelesen meg tudom osztani a kedves olvasókkal ezt az élményt.

A találkozó 1. részében Mihály atya tartott előadást arról, hogy ő, mint pap, hogyan éli meg a mindennapjait az emberek között. Mindenki figyelmesen hallgatta az atya előadását. A továbbiakban 5 csoportra osztódtunk. Minden csapat egy különálló teremben töltött 45 percet. Az 5 teremben egy-egy keresztény ember beszélt arról, hogy miként él. Keresztény hívőként nem keresztény emberek között: volt közöttük katonatiszt, egyetemi lelkész, tördelő-szerkesztő, szociális testvér stb. velük lehetett beszélgetni, kérdéseket lehetett feltenni nekik. Én személy szerint a szociális testvéreknél tettem fel a kérdéseimet, bár kicsit eltértem

a fő témától. Kérdésem így hangzott: A hittan óra keretén belül, alapiskolákban, a mostani gyerekek előtt, hogy tudja megőrizni a nyugalmát, és hogy tud szeretetet és békét hirdetni ebben a rohanó világban? A kérdésekre azt a feleletet kaptam, hogy bizony ők is kiborulnak néha, őket is nevezik gyengének, de ez nem feltétlenül jelent rosszat, hiszen a gyereke-

ket így is lehet szeretetben nevelni, ha az ember itt-ott rájuk kiabál.

Az előadásokat az ebédszünet követte, majd ellátogattunk a Dunaszerdahelyi

katolikus templomba, részt vettünk a szentmisén és szentgyónásra is volt lehetőség. Az egész meghitt és gyönyörű volt.

Ezután visszamentünk a közös terembe, ahol egy jó kis koncert várt mindenkit. A Forró Capuccino nevű együttes lépett fel. Együtt énekeltünk és táncoltunk másfél órán át. A hangulat nagyon kellemes volt.

Ez a nap volt a 2. Dunaszerdahelyi ifjúsági találkozó, ahol sok új tapasztalatot szereztem, új ismeretségeket kötöttem, és ahol kiválóan éreztem magam. Külön köszönet jár a kedves szervezőknek, akik ilyen fantasztikus programot készítettek nekünk. Őszintén remélem jövőre is eljuttok oda, és sok új élménnyel gazdagodok majd.

Takács Anna

Gut... Besser... MÉCS

Bár a rím nem éppen stimmel, mégis valahogy odaillőnek találtam. Lásuk csak miről is lenne szó. A magyarországi MÉCS Családközösségek minden évben több lelki gyakorlatot is szervez. Október végén egy ilyen fiatal pároknak való hétvégén vettünk részt Anikóval. Hazaérkezésünk után egyből jött a gondolat, erről cikket kellene írni. Azóta körülbelül egy hét telt el, az ihlet egy kicsit alább hagyott, de a vágy, hogy megoszthassuk élményeinket másokkal, az még mindig él.

De ugorjunk csak vissza egy picit. Valahogy úgy kezdődött, hogy szeptember környékén elhatároztuk, hogy elmegyünk az őszi MÉCS hétvégére. Már régebben is nézegettük, de úgy éreztük, még ráérünk vele. Az őszi „mindenhétvégefoglalt” időbeosztásnak köszönhetően én most is így éreztem. Átgondolva a helyzetet rájöttem, hogy azért egy „szinte” mégiscsak hiányzik az előbbi megállapítás elejéről, így

aztán egy szép szeptemberi napon jelentkeztünk. Amennyiben jobban ki szeretném fejteni a hétvége utáni belső világom, minden bizonnyal átjávitanám a már túlzásnak vehető gyönyörűen szépre ama bizonyos napot. Kezdetben kisebb nagyobb elvárásaim/nk támadtak, melyek egyre inkább kezdtek felhalmozódni. Aztán elhatároztuk, hogy inkább megpróbáljuk őket otthon hagyni. Így tehát minimális igénnyel (:szép kilátás, jó kaja:) indultunk el Budapestre. Persze azért ott mocorgott bennünk, hogy a kapcsolat elmélyítése, egymás alaposabb megismerése, lelki élet megszilárdítása és még folytathatnám. Péntek este aztán az lett a legfontosabb, hogy találjuk meg a helyszínt. Egy pesti fociidrukkernek hála, meg is találtuk, sőt még időben is érkezünk. Gyors vacsorát követően el is kezdődött a program, melynek első pillanatától kezdve érezni lehetett egy különleges légkört. Sajnos a prog-

ramról többet nem írhatok, erre külön meg is kértek mindnyájunkat. (Aki esetleg a kíváncsiság áldozatává vált, csak hajrá! itt lehet jelentkezni: mecsnapok.hu. Igen, bevallom, erre is megkértek, hogy ajánlhatjuk másoknak is.)

Tehát három napon keresztül megvolt ez a különleges légkör. Ahogy szép lassan kezdtünk lelkiekben elmélyülni, úgy kezdtünk egymás felé is egyre inkább megnyílni. A program végére egy különös érzés fogalmazódott meg bennem, úgy éreztem, még sose volt ilyen meghittség köztünk. Sokat gondolkoztam rajta, hogy mi volt rám a legnagyobb hatással a hétvégén. Arra jutottam, hogy sikerült megértenünk valamit, ami a boldog házasság titka lehet. Megfogalmazódott egy vágyam, méghozzá az, hogy szeretnék teljes bizalommal fordulni a párom felé, megosztani vele minden örömöm, bánatom. Még akkor is, ha ez az adott helyzetben nem éppen a legkönnyebb feladat. Egy

jó párcapcsolat része a bizalom, de ez nem csak azt jelenti, hogy a párom bármit megoszthat velem. Nekem is meg kell nyílnom előtte, be kell őt engednem a lelkem legmélyére, ahová lehet, még magamat se szívesen engedem. Erről nagyon könnyű elfeledkezni a hétköznapok szürkeségében. Magam is sokszor megtapasztalom, hogy ez

bizony nem könnyű feladat. MÉCS hétvége után feldobottan érkezik haza az ember, lelke megtelítve, szívében öröm, és úgy érzi, hogy mostantól minden ilyen is lesz. De ezért tenni is kell valamit. Fontos, hogy elhatározást tegyünk, legyen kitűzött célunk. E nélkül ugyanis egy emlék marad csupán az egész. Bízom benne, hogy még sok erőt tudunk me-

ríteni a hétvégén kapott kegyelmekből.

Vasárnap este csupa vidám, mosolygós emberke pózolt a közös képen, öröm volt köztük lenni. Legszívesebben maradtunk volna még egy hétre. Ami azt illeti, nem sok hiányzott, hogy ott maradjunk ü De a hazautazás az már egy másik történet.

István

Szeretet, bizalom

...egy szép őszi napon egy nagyon érdekes pedagógiai diagnosztika előadása úgy határozta, hasznosan töltöm el az időmet, s leírok egy pedagógiai megfigyelést, még ha az egy icipicit el is tér az előadáson elhangzottaktól.

Alanyak két fiatal választottam, egy fiút és egy lányt, akik több, mint két éve járnak együtt.

Megfigyelésem tárgya: mi történik, ha Házás Hétvégés és KIK-es szülők hajszo-lós és KIK-es gyerekei elmennek MÉCS-napokra fiatal pároknak?

Kíváncsian várom elbeszélésüket, s remélem hosszas beszélgetés után meg tudom majd fogalmazni a diagnózist.

Közben felpillantottam a kivetítőre, s épp az áll rajta, hogy a megfigyelést soha nem lehet lezárni a diagnózissal. A diagnózis alapján következő lépéseket kell tenni a további fejlődéshez. Na, szuper...köszönöm - tanár úr...rögtön a be-

vezetés után hibásnak bizonyul a megfigyelésem. Sebaj, kezdő vagyok még a szakmában.

Na, vágjunk most már a közepébe. Először 2 perc után kiderült, hogy alanyaimmal nagyon nehéz dolgom van. Pályafutásom alatt még nem ütköztem ilyen akadályba. Váltig állították, hogy hiába is erősködöm, nem árulhatnak el semmit a hétvégéről.

Na tessék...íme ezzel a kijelentéssel a megfigyelésem ismét csődöt mondott... volna, ha Isten nem áldott volna meg ilyen jó meggyőzőképességgel. Bár alanyaim továbbra is állították, hogy nem

áruznak el semmi konkrétat, megpróbálták körülírni azt az élményt, amit a hétvége alatt átéltek.

Szeretet, biztonság, bizalom, elfogadás, megnyílás, nyugodtság, megerősítés,... ezeket a szavakat ismételték, majd a Bibliából idéztek:

„... ugye lángolt a szívünk...” (Lk 24,32)

Ez a mondat, a csillogás a szemükben, és az arcukon látszódo lelkesedés számomra sok mindent elárult. Semmi kétségem nincs afelől, hogy egy fantasztikus hétvégét éltek át. Meséltek a kölcsönös bizalom és elfogadás fontosságáról, az őszinte, mély, nehéz beszélgetések építő hatásáról, egy bizonyos lépcsőfokról, amit megtettek mind egymás, mind Isten felé... ezt mind-mind átérték...s nem csak ezt, ebben biztos vagyok. A szemükben rejlő csillogás mögött végig megmaradt valami titokzatosság, amit nem sikerült megfejtenem.

Jut eszembe, valami elhatározást is említettek, de erről már csak homályos emlékeim vannak. Úgy látszik, ez már örökre rejtély marad, ill. csak addig, míg mi magunk nem veszünk részt a MÉCS-lelkigyakorlaton.

Alanyaimat továbbá arról kérdeztem, tudnak-e meríteni a hétvégéből a mindennapokhoz. Ezt választák:

„Ahogy telnek-múlnak a napok, egyre nehezebb lélekben visszakerülni abba a szeretetburokba, lelki békébe, amelyben a hétvégén voltunk. Hazaérkezésünk után nagyon könnyű volt. Mindenben megláttuk a szépet, a jót, a mosoly nehezen tűnt el arcunkról. Egyszer csak azt tapasztaltuk, hogy nem is könnyű megmaradni a hétvége lelkületében. A szürke hétköznapok, a nehézségek nagyon

könnyen le tudnak húzni. A mosoly percek alatt szomorúsággá, a szép dolgok hirtelen teherré tudnak válni. Próbálunk ez ellen küzdeni, s ehhez elsősorban az Égiek segítségét kérjük.”

Nem tudom érdemes-e elrontani ezeket a szép zárószavakat a diagnózis megfogalmazásával, de a megfigyelést valahogy mégis le kell zárni, már csak azért is, hogy ne legyen lelkiismeretfurdalásom az órán való nemfigyelésem miatt. ü

Tehát hosszas gondolkodás után a megfogalmazódott diagnózis a következő:

A MÉCS-napok nagyon pozitívan hat az egyén személyiségfejlődésére. A résztvevő a hétvége befejezte után szinte a föld fölött jár (de azért nem árt megnézni a hazafelé induló vonatokat ü), arcán egyre többször jelenik meg a mosoly, tekintetében csillogás, x négyzetméteres körzetében optimizmus, és még sorolhatnám.

Hogy mi történt tehát valójában?

Ismét megtapasztalták a közösség erejét, s Jézus szavait:

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18, 20)

Végezetül, hogy bebizonyítsam, valamit azért figyeltem is, a diagnózis alapján alanyaimnak a következő lépéseket kell tenniük a további fejlődéshez: naponta kétszer nosztalgizálni, őszintének, nyitottnak maradni, kerülni a pesszimizmust és a rosszkedvet, s ami a legfontosabb, élő kapcsolatban maradni Istennel.

Ha ezt mind megteszik, még sokáig fogják érezni a hétvége építő hatását.

Anikó

